

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: J. V., zastoupeného Mgr. Milanem Šelle, advokátem, se sídlem Na Příkopech 84, Třebíč, proti žalované: **Policie České republiky**, správa Jihomoravského kraje, se sídlem Kounicova 24, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 5. 2005, č. SJMK - 426/2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 9. 2007, č. j. 29 Ca 168/2005 - 33,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ředitele Policie ČR správy Jihomoravského kraje ve věcech služebních ze dne 5. 5. 2005, č. SJMK - 426/2005, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele PČR OŘ Třebíč ve věcech služebního poměru č. OŘTR - 41/2005 ze dne 17. 2. 2005, kterým byl jmenovaný podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb. (dále též „zákon o služebním poměru“) propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR pro porušení služební povinnosti zvláště závažným způsobem, kdy vzhledem k úmyslnému porušení služební poměr skončil ve smyslu § 108 odst. 3 uvedeného zákona dnem doručení vydaného rozhodnutí, tj. dnem 25. 2. 2005, a současně bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí vyplývá, že za zásadní skutečnost, která je rozhodující pro potvrzující závěr v odvolacím řízení, že odvolatel dne 11. 2. 2005 porušil služební povinnost zvláště závažným způsobem úmyslně, je jeho zcela bezdůvodné odmítnutí lékařského vyšetření a odmítnutí odběru vzorku krve, případně i

moči na rozbor, zda není pod vlivem alkoholu. U žalobce byla totiž provedena dechová zkouška na alkohol přístrojem DRÄGER ALCOTEST PRINTER, kdy naměřená hodnota činila 2,01 g/kg alkoholu v dechu, takže bylo prokázáno, že se žalobce v průběhu služby dne 11. 2. 2005 nacházel pod vlivem alkoholických nápojů.

Proti uvedenému rozhodnutí ředitele Policie ČR správy Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru (dále též „žalovaný“) podal žalobce žalobu, o níž rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 25. 9. 2007, č. j. 29 Ca 168/2005 - 33, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud zejména uvedl, že ve věci bylo mimo jakoukoliv pochybnost zjištěno, že žalobce se na výzvu odmítl podrobit vyšetření, zda není pod vlivem alkoholu. Již tímto objektivně zjištěným skutkovým stavem porušil žalobce ustanovení § 135 odst. 4 písm. g) zákoníku práce. Vzhledem k tomu, že provedenou dechovou zkouškou bylo zjištěno 2,01 g/kg alkoholu v dechu, a to při výkonu služby, a dále zejména s ohledem na podaná vysvětlení a úřední záznamy, měl zaměstnavatel rovněž za prokázané, že žalobce při výkonu služby požil alkoholické nápoje, čímž porušil § 135 odst. 4 písm. e) zákoníku práce. Krajský soud dále poukázal na to, jakým způsobem žalovaný odůvodnil propuštění žalobce ze služebního poměru, přičemž zdůraznil, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru bylo řádně odůvodněno a rovněž byly uvedeny úvahy, kterými byl žalovaný veden při použití specifikovaného právního předpisu.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž především namítl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v rozporu se zákonem o služebním poměru, neboť provedené úkony spolehlivě neprokázaly požití alkoholu, a tím i porušení služebních povinností v rozsahu, jak je uvedeno v žalobě. Dále uvedl, že po podání správní žaloby bylo dne 29. 6. 2005 zahájeno jeho trestní stíhání pro trestný čin porušování povinnosti dozorčí služby podle § 286 odst. 1 trestního zákona. Shromážděné důkazy pak státního zástupce vedly k tomu, že dne 11. 10. 2005 vydal usnesení pod č. j. SV 16/2005, jež nabylo právní moci dne 18. 10. 2005, kterým trestní stíhání pro citovaný trestný čin zastavil, neboť je nepochybné, že se skutek, pro který se trestní stíhání vedlo, nestal. Konečně stěžovatel konstatuje, že v průběhu jednání před krajským soudem nezaznamenal poučení podle § 118a o. s. ř. soudem, a toto poučení ani není zachyceno v protokolu z jednání ze dne 25. 9. 2007. Z uvedeného je podle stěžovatele zřejmé, že krajský soud se nezabýval otázkou, zda postup správního orgánu při zjišťování skutkového stavu byl správný a plně v souladu se zákonem. Správním orgánem bylo vzato za prokázané, že stěžovatel v průběhu služby požil alkohol, aniž by zjistil a prokázal požití alkoholu, nebo alespoň prokázal možnost požití alkoholu. Správní orgány obou stupňů soustředily svou pozornost pouze na zajištění a hodnocení důkazů, které svědčily v neprospěch stěžovatele a vůbec se nezabývaly obhajobou a vyjádřeními stěžovatele, tedy je ani nepotvrdily, ani je nevyvrátily. Na rozdíl od služebního orgánu, který podal trestní oznámení na stěžovatele se obhajobou stěžovatele státní zástupce důkladně zabýval a shromáždil řadu důkazů, které jasně prokázaly pravdivost obhajoby stěžovatele před služebními orgány. Proto po zastavení trestního stíhání stěžovatele doplnil stěžovatel žalobu s návrhem, aby si krajský soud vyžádal vyšetřovací spis k provedení dokazování v průběhu řízení. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, z něhož jsou zřejmé důvody, o které je opřen výrok rozsudku, je pak seznatelné, že se krajský soud shora uvedenými skutečnostmi vůbec nezabýval. Tedy nepřezkoumal napadené

rozhodnutí z hlediska porušení zákona při objasňování skutečného stavu věci. Nebyla totiž vůbec prověřena obrana stěžovatele z hlediska požití léčebných prostředků, opakování dechové zkoušky a nebyly vůbec zajištěny důkazy, kdy a kde požil alkoholické nápoje, a zda měl vůbec možnost je požít. Krajský soud se zcela nedostatečně vypořádal s obhajobou stěžovatele o používání léčebných prostředků k ošetření ústní dutiny a s jeho tvrzením, že žádný alkohol v průběhu služby nepožil. Otázka odmítnutí odběru krve, který je spojen s nebezpečím pro zdraví je natolik odborná, že podle názoru stěžovatele služební funkcionář nemá k jejímu posouzení potřebnou kvalifikaci. Stěžovatel měl a má pro odmítání odběru krve vážné zdravotní důvody, jež mají původ v jeho předchozím onemocnění. Shora uvedeným postupem pak krajský soud odepřel stěžovateli poskytnutí soudní ochrany (čl. 90 Ústavy ČR) a současně zasáhl do jeho práva na spravedlivé řízení (čl. 36 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod). Dalším důvodem pro podání kasační stížnosti je ta skutečnost, že krajský soud v průběhu jednání nepodal poučení podle § 118a o. s. ř. a nedostatečným způsobem se vypořádal s doplněním žaloby z 15. 11. 2005. Z uvedených skutečností je tedy podle stěžovatele zřejmé, že napadený rozsudek zasahuje do ústavně garantovaných práv stěžovatele, konkrétně se stěžovatel dovolává přezkumu rozsudku krajského soudu z kasačních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel pak uvedl, jaké důkazy navrhuje provést a v souladu s § 110 s. ř. s. navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

K podané kasační stížnosti se podrobně vyjádřil žalovaný, který především poukázal na to, že z důkazů provedených v rámci správního řízení není důvodu pochybovat o tom, že stěžovatel jako službu vykonávající policista - specialista na místě vloupání (tj. místě činu) jevil zřetelné známky požití alkoholického nápoje. Těmito důkazy je dostatečně spolehlivě prokázáno požití alkoholického nápoje stěžovatelem během výkonu služby, jakož i skutečnost, že se pod jeho vlivem nacházel, a tím porušil služebních povinností. Žalovaný dále uvedl, že nelze spojovat trestní řízení pro podezření ze spáchání trestného činu policistou, konané podle trestního řádu, s řízením ve věcech služebního poměru pro morální selhání policisty, konaném podle zákona o služebním poměru příslušníků Policie ČR. Každé řízení je vedeno samostatně a je v něm posuzováno jednání policisty podle konkrétního ustanovení toho kterého zákona. Zastavení trestního řízení z důvodu, že trestný čin, pro který jsou v trestním zákonu stanovena jiná kritéria, podle kterých nebyl stěžovateli trestný čin prokázán, ještě neznamena, že se nedopustil morálního selhání, neslučitelného s postavením příslušníka bezpečnostního sboru. Pro vydání rozhodnutí ve věcech služebního poměru nebyl relevantní výsledek trestního řízení, které probíhalo až po skončení řízení o propuštění stěžovatele ze služebního poměru. K tomu žalovaný odkázal na konstantní judikaturu dlouhodobě zaujímanou k této problematice soudy, zejména poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 5 A 56/2002 a pod sp. zn. 6 A 48/2001. Z těchto rozhodnutí je zřejmé, že byl-li žalobce propuštěn ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., pro porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvlášť závažným způsobem a za totéž jednání je proti němu vedeno trestní stíhání, nelze dospět k názoru, že propuštěním ze služebního poměru byla porušena presumpce nevinu zaručená v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Námitku stěžovatele o porušení § 118a o.

s. ř. shledal žalovaný zjevně účelovou. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel podává kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Jak již na to správně poukázal krajský soud, ze správního spisu spolehlivě vyplývá, že stěžovatel při vyšetřování na místě vloupání do rodinného domu rodičů A. S., jevil se být podle výpovědi jmenované ve zjevně podnapilém stavu, přičemž nebyl schopen náležitě provádět úkony, související s plněním jeho služebních povinností. Ve službě byl proto vystřídán a následně byla provedena zkouška na alkohol přístrojem DRÄGER, která prokázala u stěžovatele 2,01 promile alkoholu. Stěžovatel sice popíral požití alkoholického nápoje, nijak však nevysvětlil svoje chování, které mu bránilo v plnění jeho služebních povinností v souvislosti s šetřením na místě samém, tj. v rodinném domku, kde došlo k vloupání. Po provedení dechové zkoušky se stěžovatel odmítl podrobit odběru krve, aniž by nějakým způsobem toto odmítnutí zdůvodnil, rovněž se odmítl podrobit odběru moči, přičemž uvedenými zkouškami by byl alkohol v krvi spolehlivě prokázán. Vzhledem k tomu, že za porušení služební povinnosti zvláště závažným způsobem bylo považováno bezdůvodné odmítnutí lékařského vyšetření a odmítnutí odběru vzorku krve, případně i moči na rozbor, za účelem zjištění, zda stěžovatel není pod vlivem alkoholu, nelze shledat důvodnou námitku stěžovatele, že provedené úkony spolehlivě neprokázaly požití alkoholu a tím porušení služebních povinností. Porušení služebních povinností bylo totiž shledáno v tom, že stěžovatel bezdůvodně odmítl uvedená lékařská vyšetření, přičemž při odmítnutí odběru vzorků krve neuváděl žádné zdravotní důvody, ostatně takovéto důvody nemohl mít při odběru vzorku moči. V uvedeném odmítnutí proto bylo důvodně shledáno porušení služební povinnosti zvláště závažným způsobem, což služebního funkcionáře vedlo k propuštění stěžovatele ze služebního poměru. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s vyjádřením žalovaného, že nelze spojovat trestní řízení pro podezření spáchání trestného činu policistou, konané podle trestního řádu, s řízením ve věcech služebního poměru pro morální selhání policisty, jež je konáno podle zákona o služebním poměru příslušníků Policie ČR. Lze souhlasit s tím, že zastavení trestního řízení z důvodu, že trestný čin, pro který jsou v trestním zákonu stanovena jiná kritéria, podle nich nebyl stěžovateli trestný čin prokázán, ještě naznačená, že se nedopustil morálního selhání, které vedlo ke skončení služebního poměru policisty. Zde je pak na místě opětovně zdůraznit,

že porušení služební povinnosti nebylo shledáno u stěžovatele v tom, že by v rámci služebních povinností požil alkoholické nápoje, ale v tom, že v případě, kdy bylo dechovou zkouškou prokázáno toto požití alkoholických nápojů, stěžovatel se odmítl bezdůvodně podrobit dalším zkouškám, které by mohly objasnit, zda skutečně byl pod vlivem alkoholu či nikoliv.

Ustanovení § 64 s. ř. s. týkající se použití občanského soudního řádu stanoví, že nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení první a třetí části občanského soudního řádu. Ustanovení § 118a o. s. ř. nelze přitom podle názoru Nejvyššího správního soudu ve správním soudnictví použít, neboť upravuje výlučně postup soudu v občanském soudním řízení. Ostatně stěžovatel ani neuvádí, jakého poučení se mu mělo ve smyslu § 118a o. s. ř. dostat (uvedené ustanovení má celkem čtyři odstavce), takže lze souhlasit s žalovaným, že jde pouze o účelovou námitku.

Nejvyšší správní soud se zřetelem k výše uvedenému dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu